orgimees Puurats õige hoolega ametis. Iga mees kes ree peal laamades linnast kõrtsi juure jõudis, aeti keppiga püsti, kästi kuue õlmad ülesse tõsta ja pükse näidata. Ning kui õlmad ülewal olewad, siis waatas Puurats hoolega nad üle ja mees wõis jälle minna. Ka jala inimesed saiwad kinni peetut ning järele waadatud.

Mõned kes parajaste waatamise all olewad, tegiwad ka oma wiisi nalja, sest iga ühe silmas oli sähärdune püksirewiderimine koguni imeline ja wõeriti temp. Keegi ju ei wõinud arwata, mis kawal nõuu Puuratsil oli. Mõni wanem, tõsisem mees hakkas koguni mõnama sähärduse narritembu üle, teised tegiwad küüru ette ja taha poole ja küsisiwad, kumb küür rohkem Puuratsi meele pärast, saiwad aga enamiste keviga walukoja katuselle poolejala pikkuse sinise worbi wastuseks, kolmanded lõiwad Puuratsi ette riita ja näpuga otsaesist tähendades, küsisiwad nad targu käenäituste waral, kas Puuratsil seal ülewal nupu sees mitte mõni kruuw pole labti läinud wõi koguni ära kadunud.

Aga kõigist neist ei boolinud Puurats midagi, andis aga kepiga pihta sellele, kes liiga ligi tuli wõi muidu liialt julgeks läks ja wahtis wana wiisi külameeste kuue õlma alla.

Wiimati näeme linna poolt ka üht punast boost, walge lauk otsa ees, pikkamesi kõrtsi poole tulewat. Hobuseajaja, noor, rõõmsa näuga pois, suur karune kitsenahka kübar peas, istub ree serwa peal ja liigutab kollaseid jalgu nagu rehepintasid ree kresla ääres.

„Pois, ree pealt maha!“ käratas talle Puurats kõwa kapteni healega wasta. „Enne lõunat waatasin sind pealt, nüüd näita ennast alt kah!“

Mats tõmmas mära tee pealt kõrwale külamehe ree kõrwa ja ajas enese uute wenesaabaste peale püsti. Ta oli pastlad ja wana mütsi iluste tühja odrakotti toppinud ja oli nüüd uute jalanõude ja peakatega omast kohast õige tor; ja tähelepanemise määrt mees. Uued määrimata saapad ei osanud weel hästi käia ning tegiwad jalod kangeks, ja karune müts tegi Matsile wanema näu, nõnda et, kui ta silmad imestades Puuratsi poole lõi, ta oma walla mehedki teda ei tahtnud hästi ära tunda, waid teda hoopis wanaks mehcks pidasiwad.

„No tule ju korra sealt ree tagant wälja,“ kõlas jälle Puuratsi kapteni heal, kui Mats taga ja pikkamesi oma saapa-taldu maad wasta tatsutas ja oma ree kõrwast ei tahtnud lahkuda.

„Kas sa saad wälja, mes? On sul kanamunad jalge all, et sa nii õrnaste astud!“ hõiskas jälle pool kurjalt pool naljatades Puurats, kui pois ikka weel wenis ja wäändles. „Oota, wõrukael, sa paned wasta, küll me kohe näeme, miks sa seal nii wäändled! Kui sina siia ei tule, tulen mina korraks sinna.“ Puurats astus teisele poole rege Matsi wasta. „No tõsta oma kuueõlmad ülesse, et pülsid nähtawalle tulewad!“

Mats polnud mitte ruttu harjunud mõtlema, nõnda jäi ta ka nüüd täieste juhmilt suu amuli Puuratsi otsa wahtima, mõtet ta küll kätte ei saanud midagi, aga ta toomule näis see ometi koguni wasta otsa, et ta orgimehele, keda praegu oma elu sees esimest korda nägi, et sellele just oma pükse pidi näitama hakkama. Ta ei liigutanud kätt ega jalga. Teised teemehed oliwad wabeajal ka lähemalle tulnud ning mõned neist õssitasiwad poisi taga, temale taiakeste kõrwa pubudes: „Ära näita pükse, ta tahab sind aga narrida.“ No sähärdune sõna pani ometi Matsi peas luu sees mõttewurrud wurama ja waimuwankri käima. Korraga tuli tal terwe legion waimutüdrukuid karates waimusilma ette, kes teda muiste oliwad narrinud ja nokkinud ning süda tõusis tall soppi täis ja käed läksiwad rusitasse, selle peale mõeldes, et nüüd orgimees teda ka teiste ees tahtis naeruks teha, ka taigna jaht tuli talle järsku meele. Orgimees omalt poolt raputas ka pead ja mütsi serwa all tõusis wihawere soon kui punane weriworst nähtawalle. Seda pidi ta raskes ammetis ka weel waja olema, et sähärdune talupoisike talle wasta pani. Ta ulakas orgiga üle ree, torkas Matsi õlasse hüüdes: „No kas saab ju,“ ja siis tõstis ta Matsi pabema kuue õlma selleasama orgi otsaga ülesse.

Õnnadega ei jõua seda wihast kiirgawat ning rõõmust

Eesti rahwa Kasuline Kalender 1883. lk. 29